

Ferda se konečně rozhodl. Rozbalil usku a v ruce se mu hrozivě zaleskla zbraň. Usedl na pařez uprostřed campu, svraštil starostlivě obličej a začal pečlivě, systematicky čistit hlaveň. Byl to starý, trochu rezem poznamenaný kolt ráže 48. Byl to ještě dobrý kolt.

Mlčky přítom naslouchal, jak Tonyho jekot přešel v neartikulované zvuky, hledající zoufale dominantu k akordu D dur. Tony byl jeho odvěký druh a nyní navíc kytarista. Bohužel! A taky dobrý kamarád.

Nesporně to začalo onou nešťastnou kytarou. Tony ji koupil od mírně opilého Golema. Jak se později ukázalo, Golem stav opilosti jen předstíral, jen aby se dotyčného nástroje zbavil. Ferda byl muzikální antitalent, což nikterak neskrýval na rozdíl od Tonyho, který si myslel, že po dvou měsících pilného cvičení je Iglezio, a také to neskrýval. Koupil si dokonce příručku „Na kytaru bez not“. Za poslední šilink, jež si střádal k jinému účelu. Na svůj pohřeb? Kdož ví.

Věru, Ferda již i nejednu slzu uronil, když zjistil, že se kamarádi jejich campu již z dálky vyhýbají, slyšíce nechutné pazvuky múzou posedlého Tonyho.

Ferda zkontroloval komoru a naprázdno zkusil spoušť. Zamyšleně potěžkal v ruce lesklé náboje a pak se podíval otráveně do tváře kamaráda. Nenašel v ní nic nového.

Na obloze se honily roztrhané hadry mraků a slunko občas vychrstlo několik zbloudilých paprsků na zmučenou tvář trampíře Ferdy. Vítr pohrdavě rozhazoval snůšky urvaného listí a rozháněl je kolem vyhaslého ohniště uprostřed prastarého campu. Snášel se soumrak.

Tony se zdál být v tom okamžiku zvlášť inspirován a chvílemi vydával kvílivé zvuky ve falzetové poloze, doprovázeje se potrhými glisandy na spodní E struně. Ferda se pomalu zvedl a vystřelil. Suchý třesk revolveru a tělo se nehlučně svezlo do víru padajícího listí. Kytara vypadla z rukou a pracně vydobytý akord nedozněl.

Ozvěna výstřelu zabloudila až do malé jeskyňky, kde léta již sídlila sova. Lhostejně zaznamenala nezvyklý hluk a zůstala nehybná. Upírala svá velká kukadla do příkrádající se tmy.

Tony ležel kousek od ohniště a v mrtvých očích se zračil naivní údiv. Z úst mu vytékal uzounký pramínek krve.

Ferda seděl dlouho nad mrtvým tělem. Pojednou jeho zrak utkvěl na kytaře. Chladnokrevně odstrčil nehybné tělo a vytáhl zpod něho ohmatanou příručku. Na obálce se ještě nyní dal přečíst nápis „Štěpán Urban – Na kytaru bez not“.

Zmocnil se ho podivný pocit štěstí a jako učarován vyhledal tabulku akordů. Horečně nalistoval příslušnou stránku, přiložil prsty na hmatník a potemnělým campem zazněl vítězoslavně velebný akord D dur.